

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. június 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HALOGATOTT BÚNBÁNAT

Énekek: 80,1; 463; 460; 227,1-3; 295

Lekció: 1Mózes 15,1-13

Alapige: 1Mózes 35,1-3

Isten azt mondta Jákóbnak: Készülj, s menj föl Bételbe, telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyád, Ézsau elől. Ekkor azt mondta Jákób a háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Távoítsátok el az idegen isteneket, amelyek nálatok vannak! Tisztítsátok meg magotokat, és váltsátok ruhát! Készüljünk, és menjünk föl Bételbe, oltárt akarok ott készíteni az Istennek, aki meghallgatott, amikor nyomorúságban voltam, és velem volt az úton, amelyen jártam.

Imádkozzunk!

Hálás a szívünk, hogy nemcsak úgy szólíthatunk meg téged, mint Izráel pásztora, Józsefnek vezérlő Ura, hanem úgy: mennyei Atyánk, mert Jézus Krisztus által az vagy. Nem azért, mert mi tettünk Atyánkká téged, hanem mert te fogadtál fiakká kegyelemből, Jézusért bennünket.

Köszönjük, hogy ebben az énekben azt is megvallottuk, és ez a kettő ugyanaz: Az, aki Józsefet vezette, Izráelt kihozta, aki Jézus Krisztust utánunk küldte, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett, az ugyanaz az Isten. Megvalljuk: nincs más rajtad kívül, bár balga szívünk állandóan isteneket akar gyártani magának, hogy azoknak szolgáljon, attól várjon segítséget. De megvalljuk: nincs segítség senki másban, és tudjuk, hogy nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Hálás a szívünk, hogy egybegyűjtöttél bennünket, Urunk. Újból találkozhatunk egymással is, és együtt figyelhetünk drága igéd üzenetére.

Kérünk, szólíts meg bennünket emberi gyarló eszközön keresztül is. Hadd jöjjön az üzenet, hogy amit kértünk az előbb, az valósággá legyen: Járd át szívünk, szánk, gondolataink, életünk, cselekedeteink, egész valónkat, Urunk, hogy élet illatai legyenek életre, téged tudjunk kivinni innen a templomból is, hiszen tudjuk, hogy benned élünk, mozgunk és vagyunk. Belőled tápláltatunk.

Ezért kérünk: uralj bennünket teljesen. És mi hadd hódoljunk előtted, a mindenség Ura, a seregek Ura előtt, és kérjük: vezess, szeress drága Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Ha a Bibliaolvasó kalauz szerint olvassuk az igét, akkor ezekben a napokban Jákób történeteit olvassuk. Látjuk, hogy ez az ember milyen nehéz, szövevényes, tekervényes utat járt be, bár az is igaz, hogy erről ő maga tehetett. Ezeket a történeteket, amelyek Jákób életében fordultak elő, nem lehet elválasztani azoktól a lelki mozgásoktól, amelyek áthatják ezeket az igéket.

Mai igénk három versének, amely úgy kezdődik: „És monda Isten...”, az előzménye, hogy azt megelőzően mit tett Jákób. Isten elmondja neki: Ézsaú elől futottál. Ennek a futásnak az volt az oka, hogy emberi módon akarta megszerezni azt a lelki áldást, amely Istentől van. Tudjuk az igéből, hogy a cél nem szentesíti az eszközt, nem lehet testi módon megszerezni azt, amit csak lelki módon lehet megkapni. Amikor ez kiderül, akkor az anyja kifundál egy tervet: menj el és vegyél magadnak feleséget. Menj az én bátyámnak, Lábánnak házához, onnan hozzál magadnak feleséget. Megmagyarázzák az öreg apának, Izsáknak is, hogy ezt kell tenni. Hozathattak is volna, úgy mint Izsáknak: elment a szolga, Eliézer, és hozott feleséget neki. Nem, neki menekülni kell — de nem tudnak az Úr elé állni, nem tudják azt mondani: vétkeztünk, mi vagyunk a hibások. Nem tudnak bocsánatot kérni, hanem jobb menekülni, áthelyezni a székhelyet, jobb idegenbe menni.

Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy a férje akkor fog meggyógyulni, ha helyet változtatnak, ha elköltöznek egy másik városba. Az orvos azt mondta neki, hogy környezetváltozásra van szüksége. Azt találtam neki mondani, ami nem esett neki túl jól: nem új környezetre, hanem új szívre van szüksége.

Valljuk meg őszintén, hogy amikor Jákób elmegy Lábán házához, abba a nagy messzeségbe, az idegenbe és küszködik, harcol és ügyeskedik, rafinált módon igyekszik megszerezni mindent, ami megszerezhető — inkább új szívre lett volna szüksége, mint új környezetre. Mintha azt gondolta volna: ha nem vagyunk otthon, ha nem szembesülünk a megsértett személyekkel: apámmal, testvéremmel, akkor minden rendben lesz. Nem! Ott kellett volna rendezni azt, amit rendezni kellett, ott kellett volna szembenézni.

Ez a tendencia ma is így van ám! Ebből még a gyülekezet sem kivétel. Mi sem vagyunk kivételek, hiszen mi vagyunk a gyülekezet. Ha valaki vétkezik, egyszerűbb elmenni máshova, áthelyezni a székhelyet, elmenni egy másik gyülekezetbe, mint itt azt mondani: vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó. De egyszerűbb nem szembesülni a bűnnel. Ezeket a fejezeteket áthatja az, hogy Jákób halogatja a bűnbánatot. Halogatja, hogy leboruljon az Úr elé és azt mondja, úgy mint Dávid: Uram, tiszta szívet teremts bennem. Ne vedd el tőlem a Lelkedet. Add vissza a szabaddítás örömét. Vagy úgy, ahol felsóhajt valaki az igében: „Szabadításodra várok, Uram” — Ehelyett egy bonyolult, szövevényes, nagy tekervényes úton igyekszik eljutni a célhoz, sok-sok akadályon keresztül.

Van egy ilyen rejtvény, hogy az égér hogy jut el a sajtig. Van egy nagy tekervényes labirintus, de egy út vezet a sajtig. Mindig visszafordultunk, amikor kis vonalakat mi is húztunk valamikor gyerekkorunkban. Vissza kell fordulni, akadályba ütköznünk. Nem egyenes, nem világos út. Mert az egyenes és világos út nem azt jelenti, hogy az teljesen sima, azon nincs vargabetű, hanem az azt jelenti, hogy az Úrtól elkért, az Úr által megmutatott út. Arra mondjuk, hogy egyenes, nem az, amelyik mértanilag egyenes, hanem az, amelyik az Úrnak útja. Ez nem az Úrnak az útja.

Tudjuk, hogy Lábántól hogyan jön el Jákób: búcsúzás nélkül. Ebből is egy nagy perpatvar származik, hatalmas sértődés lesz belőle. Alig tudják elrendezni a dolgokat. Viszi a feleségeit, a gyermekeit, és megy Ézsauhoz. Amikor Találkozik Ézsauval, azt olvassuk: viszi az ajándékokat Ézsáúnak. Nincs szó bűnbánatról, bocsánatról, csak arról: ki kell engesztelni ajándékkal. Ki kell engesztelni jószággal, gazdagsággal, pénzzel, vagyonnal. Elrendezni azt, amit csak lelkiképpen lehetett volna elrendezni. Egy dolgot nem olvasunk: hogy azt mondaná Jákób: testvérem, nagyot hibáztam, az Úr keze elért engem, és most bocsánatot kérek tőled. — Nem, ő viszi az ajándékot. Majd ha Ézsau meglátja a jószágokat, a gazdagságot, akkor meg fog enyhülni. És amikor Ézsauval „kibékül”, akkor letelepszik Szukkótban.

Tehát nem oda megy, ahova Isten mondja neki, hanem félúton megáll. Valameddig eljut, aztán Szukkótban letelepszik, és azt olvassuk: épített magának házat. Nem azt olvassuk, hogy felvonta a sátorát, hogy másnap megy tovább, hanem: épített magának házat, barmainak pedig istállót. Neki ennyi elég, ott akar lenni, ahol ő akar.

Szukkótban tudjuk, mi történik: A Sikem-i vérfürdő. A 34. fejezetben ez van leírva: Dinát, a leányát, megerőszakolják. Az ottani idegen férfiakat lemészárolják. És még egy ígét idézek a 35. fejezet előtt: „És azt mondta Jákób Simeonnak és Lévinek: megháborítottatok engem és utálatossá tettetek a föld lakosai: a kananeusok és perizeusok előtt. Én pedig kevesedmagammal vagyok, és ha összegyűlnék ellenem, levágnak, eltörölnék engem mind házam népével együtt.”

Megint mit láttunk? Jákób félti magát. Történik egy rettenetes gyilkosság, aminek nem lett volna szabad megtörténnie. Történik egy rettenetes negatív bizonygató, és akkor Jákób még mindig itt van, még mindig halogatja a bűnbánatot. Még mindig nem tud mondani semmit. Azt mondja: le fognak engem vágni, meg: utálatossá tettetek a környező népek előtt.

Nem tudom, hogy Jákób nem arra gondolt-e: nem fognak velem üzletet kötni. Bizalmatlanokká lettek velem szemben. Én úgy látom az ígében, hogy biztos nem arra gondolt, hogy ettől kezdve nem fogják látni az én Istenemet. Hogy ki az én Istenem, hanem arra: nem fognak velem majd üzletet kötni. Így lássuk meg, hogy robban be a 35. fejezetbe, mai igénkbe ez az első vers: „monda pedig Isten Jákóbnak”. Mikor ez az ember félti a kis életét, meg családjának az életét. Félti az anyagi javait. Akkor Isten megszólal: „És monda az Isten Jákóbnak: kelj fel!” Miért kell felkelned? Azért, mert elhasaltál, elestél, elbuktál.

De Isten azt mondja neki: „Kelj fel! Eredj fel Bételbe és telepedjél le ott. Csinálj oltárt annak az Istennek, aki megjelent neked, mikor a te bátyád, Ézsau elől futottál.” Ebben az ígében azt látom, hogy Isten megüzeni Jákóbnak az Ő bocsánatát.

Ez azért jó, mert ma úrvacsorás istentiszteleten vagyunk együtt, és minden úrvacsora azt jelenti a számunkra: Isten megüzeni az Ő bocsánatát.

És monda Isten Jákóbnak — mert ebben a történetben azt látjuk, hogy Isten újra és újra megszólal, újra és újra tovább akarja vezetni ezt az embert. Nem hagyja abba, amíg ki nem formálódik benne ennek az embernek az új embere. Elvégzi a maga munkáját. Dolgozza ezt az anyagot, ahogy valóban a fazekas. Amikor elkezd dolgozni az anyagot, addig, míg ki nem formálódik az a kancsó, vagy tál, és amíg nem lesz rajta fül és díszítés. Kiegeti. — Isten így veszi kézbe ezt a nyomorult embert.

Ebből az ígéből nyilván az az üzenet, hogy lássuk meg: mivel ugyanilyen a mi életünk is, ezért Isten bennünket is így vesz a kezébe. Bennünket is így formál, így visz

tovább. Így mondja neked: kelj fel! Menj arra a helyre, telepedjél le ott, amit mondtam neked. Te, aki megállsz félúton, aki olyan nehezen akarsz indulni, te, aki halogatod a bűnbánatot, tudd meg, hogy az Isten nem mond le rólad.

Isten nem mond le Jákóbról. Hányszor otthagyhatta volna: ó, nem törődöm én ezzel az emberrel. De Isten hű.

Pál, amikor azt mondja a korinthusi levélben, hogy hűséges az Isten: Isten önmagához hű. Isten nem Jákóbbhoz hű. Nehogy azt gondoljuk, hogy Isten az emberhez hű. Isten önmagához hű. Isten az ígéretéhez hű, azért, mert megmondta és megígérte, és Ő megcselekszi azt, amit megígért.

És megfogja ezt az embert — ahogy az ígében olvassuk: nehéz az ösztöke ellen rugódozni. Igen, Isten veszi az ösztökét, az Ő módszereit és elkezdi továbbvinni ezt az embert. — Milyen nagy csoda, ha valaki az Isten kezében van! Milyen nagy öröm, ha valaki Isten kezében van. Száz bukás, elesés, hitványság, huncutság után az Isten kezében. A kegyelmes, türelmes, hűséges Isten kezében.

Ilyen a mi életünk is, mint Jákóbé, hogy jártuk, járjuk még hívőként is sokszor ezeket a szövevényes utakat. A magunk járta utakat, és ó hányszor elesünk, elbukunk.

Az elmúlt vasárnap Neszmélyen, amikor hajnalban felkeltem, Isten elélem hozott egy ilyen cselekedetemet. Oda kellett az Úrhoz fordulnom és azt mondanom: Uram, de jó, hogy könyörülő Isten vagy! Eszembe jutott egy legalább húsz évvel ezelőtti cselekedetem, amit azóta is szégyellek. Amikor hajnalban felkelek és elélem jön, a következő gondolatom az volt: de jó, Uram, hogy te... Mert ha én azt mondom, akkor kétségbe esem, hogy én egy hitvány lelkipásztor vagyok. Miután ezt elmondtam: Uram, én egy hitvány ember vagyok, a következő az volt: de te nagyon kegyelmes Isten vagy.

De boldog az ember, aki a lelki harcaiban így tud belekapaszkodni a kegyelmes Istenbe, és azt mondani: de jó, hogy te viszont változhatatlan vagy, erős Isten, uraknak Ura, királyoknak Királya.

Azt mondja Isten Jákóbnak: Kelj fel! Telepedjél le Bételben. Csinálj ott oltárt amaz Istennek, aki megjelent neked. Akkor monda Jákób a házanépének és mindazoknak, akik vele voltak: „hányjátok el az idegen isteneket kik köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, változtassátok el ruháitokat.”

Itt látom először Jákób életében azt a lelki megmozdulást, amely már nagyon fontos és nagyon jó. Tudniillik, amit Istentől hall, azt képviseli a háznépe előtt is. Mert az ige üzenete az, hogy ha Isten szavát komolyan veszem, az nemcsak rám, hanem az enyéimre is vonatkozik. Jákób itt elkezdi képviselni Istent. És figyeljétek meg, hogy? Mit mondott neki Isten? Kelj fel, menj Bételbe, telepedjél le, csinálj oltárt. Mit mond Jákób a házanépének? Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak. Tisztítsátok meg magatokat, változtassátok meg öltözeteiket, és menjünk fel Bételbe, hogy csináljak ott oltárt.

Isten azt mondta neki: kelj fel, menj Bételbe. Jákób mit mond a házanépének? Tisztítsátok meg magatokat, hányjátok el bálványaitokat, öltözzetek át, és azután felmehetünk Bételbe. — Ezt Isten nem mondta neki. De következik abból, amit Isten mondott neki. Amit Jákób mond a háznépének, az egyenesen következik abból, amit Isten mond. Tudniillik, hogy hányjátok el bálványaitokat, tisztítsátok meg magatokat és öltözzetek át. Csak ezután mondja, hogy csináljunk oltárt, mert Isten mondta, aki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján.

Az ige lelki üzenete a számunka az, hogy amit hallasz Isten szájából, azt tudod-e képviselni a tied között? Ez döntő. Jákób elmondja házanépének és mindazoknak, akik vele voltak.

Olyan nagy örömöm volt az előző szolgálati helyemen (lehet, hogy itt is így van, de ezt nem tudom, mert a terület nagysága miatt itt nem kapok visszajelzést), amikor hétfőn reggel a gyülekezetünkben bementek a munkahelyekre és elmondták, mi volt a vasárnapi ige. A szomszédok erről beszéltek hétfő reggel. Ha a szomszédja más vallású volt, mert a faluban baptisták is voltak, akkor elmondta, hogy ő is mit hallott. Hétfőn örvendeztek a vasárnapi igének. Ki mit hallott, milyen új tanítást vett, mit értettek meg az igéből.

Hadd kérdezzem meg: amit hallasz, azt képviseled a tied között? Vagy egoista hited van, amit te hallasz, azt elraktározod, annak örülsz. De vajon tudod-e képviselni: ezt mondta az Úr... Milyen nagyszerű lenne, ha a gyermekek, unokák, a szomszédok előtt tudnák képviselni: ezt hallottam, ezt mondta nekem az Isten, ezt értettem meg.

Jákób miért mondja ezt? Azért, mert azonosulni tudott vele. Nem mondja a háznépének azért teszem ezt, mert ezt mondta az Úr. Ezt nem mondta. Hanem figyeljünk: keljünk fel, menjünk fel Bételbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, aki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján. Értjük? Azonosulni tud azzal, amit Isten mondott. Ebben a mai igében azt látjuk, hogy Jákób komolyan veszi Isten szavát. Még Lúzbán nem vette komolyan Isten szavát. Ott ahol a létra, a menyeyei grádics van, ott nem veszi komolyan. Ott Isten megmondja: veled leszek, megáldalak téged, megsokasítlak. Jákób, amikor Istennel beszél, azt mondja: *ha* velem lesz az Úr... Kétkedik benne. És akkor elkezd fogadkozni: majd ezt, majd azt adom neki, majd így, majd úgy lesz, majd minden rózsaszín lesz. De *ha* velem lesz, de *ha* ad nekem... — Itt már kezd ráállni, hogy amit Isten mond, az biztos, azt elfogadom, azzal azonosulok.

Az Újszövetségben olyan szép, amikor Pál azt mondja több helyen a gyülekezeteknek: az én evangéliumom. Amikor először olvastam ezt, megütköztem rajta, hogy Pálnak van külön evangéliuma? Nincs! Mert csak egy evangélium van. Pál azért mondja: enyém, mert annyira azonosul vele. Annyira az övé is. Nem azt mondja, hogy Krisztus evangéliuma, hanem azt: az én evangéliumom, mert én ezzel azonosulok. Ezt megértettem, ebből élek, ez táplál engem is.

Azt mondja Jákób a házanépének: hányjátok el az idegen isteneket! Mennek hazafelé, és ott vannak az idegen istenek. Ráhel is otthonról vitte az idegen istent, a házi bálványt.

Itt az úrasztalánál jó lenne azt mondani ma délelőtt: Uram, elhányom a bálványaimat. Nehogy úgy legyen, hogy itt szépen ülünk az Úr előtt, és visszük tovább magunkkal a bálványainkat, a sértődöttségünket, a paráznaságot, a meg nem bocsátást, az előítéleteinket. Mi van a nyereg alatt? Mit akarsz vinni tovább? A mai igében Isten azt mondja: hányd el! Hányjátok el az idegen isteneket, amelyek kötöznek, rablásban tartanak, ami miatt nem tudsz örülni, ami miatt a szíved nem szabad, mint a madár. Olyan egyszerű a megoldás: hányjátok el. Mert el lehet hányni ezeket az idegen isteneket. És tisztítsátok meg magatokat, változtassátok el öltözeteiteket!

Mit jelent, hogy változtassátok el öltözeteiteket? Hívjuk segítségül az Újszövetséget, és megértjük. Ha az Efézus 4,21-től olvassuk az igét, akkor meg fogjuk érteni. Vagy ha a Kolossé 3. részt elolvassuk, akkor meglátjuk, hogy a Biblia mit ért az öltözet megváltoztatásán. Semmiképpen nem azt érti, hogy az itteni divat szerint öltöz-

ködjetek. Figyeljétek meg, mit mond a Szentírás az átöltözésről: Ez tulajdonképpen a megtérés. Az Efézus 4,21 részben: „Ha Őt megértettétek, és Őbenne megtanítottatok, úgy, amint az igazság Jézusban, hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való őembert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt. Megújultatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltözzétek amaz új embert, amely Isten szerint teremtetett valóságos igazságban és szentségben.”

Amikor a reformátorok 500 évvel ezelőtt a megtérésről beszéltek, akkor azt mondták: ez a megtérés ígéje. Ez a bűnbánat, megtérés, hogy vetkezzétek le, öltözzétek fel.

Mit mond Jákób? Ő még nem ismerte Pál apostolt, nem olvashatta az Efézusi levelet, és ugyanezt mondta: öltözzetek át! Amikor a bálványt eldobod, utána tisztítsd meg magad. Mint amikor valaki leveszi magáról a koszos ruhát. És nemcsak a koszos ruhát vetjük le, hanem utána meg is fürdünk. Mint ajánl Jákób? Hányjátok el, vesétek le, tisztítsátok meg magatokat!

Mi ez a megtisztulás? Amit Dávid mond a zsoltárban: „Tisztíts meg engem, Uram. Mossál meg, és fehérebb leszek a hónál.” Aztán: „öltözzétek fel amaz új embert, amely Isten szerint teremtetett valóságos igazságban, szentségben”. Tovább megy az ige: „azért levetvén a hazugságot”... Nemcsak azt mondja, hogy vedd le az őembert, hanem konkrétan megnevezi: vedd le a hazugságot, és öltözzétek fel az igazságot. Szóljon mindenki igazságot az ő felebarátjával, mert egymásnak tagjai vagyunk. Ne adjatok helyet az ördögnek. Aki lop, többé ne lopjon, hanem dolgozzon, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek. Semmi rothadt beszéd a szátokat el ne hagyja, csak amelyik hasznos és szükséges az építésre.

A Kolossé 3. részben ugyanez: „Öltözzetek fel, mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet”. De hogy lehet felöltözni a könyörületes szívet? Úgy, hogy a könyörtelent eldobom. Sokszor megdöbbenünk, hogy kisiskolás gyerekek már könyörtelen a szíve. A mi szívünk is ilyen. De azt mondja: vetkezzétek le! Öltözzétek fel a jóságot. Miért? Azért, mert előtte le kell vetni a gonoszságot. Alázatosságot – miért? Mert le kell vetni a gőgöt.

Sokszor szoktam mondani: az ígével szembeni alázatot is meg kell tanulnunk felöltöni.

Az utóbbi időben többször előfordult, hogy beszélek emberekkel, olvassuk a Bibliát, és azt mondja nekem: de én ezt nem így gondolom. — Isten meg így gondolja. Mi a döntő? Az, ahogy én gondolom, vagy ahogy Isten gondolja? Ez az ige előtti alázat. „Mélyen meghajlok színed előtt. Töltsd ki kegyelmedet, öntsd ki erőd.” —Nem olvasom tovább, kérlek benneteket, olvassátok el otthon.

Én csak azt kérem: itt az úrasztala mellett ne hozd a bálványodat a nyereg alatt. Ne hozd a bálványodat elrejtve, ahol senki nem látja. Lehet, hogy senki nem tud róla, vagy csak a legjobb barátod tud róla, de Isten azt mondja: hányjátok el az idegen isteneket!

A következő tanítása az ígének: Azt mondja Jákób ebben a néhány sorban: építsek ott oltárt annak az Istennek, aki meghallgatott engem és velem volt. Mint mond Jákób? Azt: Isten őt meghallgatta, — így néz a maga mögött hagyott időre és útra, — és velem volt. Ezért a Bibliának nagy üzenetét vegyük komolyan, hogy a meghallgatás és Isten jelenléte nem az én lelki állapotomtól függ. Amikor Jákób ügyeskedik, mahinál: csíkos, pettyes bárány, hogy fog meggazdagodni, hogy jön el Lábántól. Amikor Istennel Lúzbán üzletel: Uram, amit adsz nekem, a tizedét neked adom. Jaj, de nagy-

lelkű Jákób! Üzleti partnerem az Isten. — És itt mit mond Jákób? Isten meghallgatott engem. Ilyen tökéletlen állapotban, ilyen szívvel az Isten meghallgatott engem, és velem volt.

Jó látni az igében, hogy bizony milyen nagyszerű, hogy Isten hűsége nem az én hűtlenségemtől függ, Isten jelenléte nem az én tőle való távolságomtól függ, hanem akit Ő áld, azt megáldja, és azt viszi tovább a boldog cél felé. Isten nem olyan, mint mi, akik azt mondjuk a gyerekeknek: majd, ha jó leszel... Isten nem köti hozzánk, Ő önmagához köti, az Ő hűségéhez.

Még egy dologról feltétlenül szólnom kell. Jákób, amikor ezt mondja, hogy Isten velem volt, ez az ember ettől kezdve elkezd hálát adni Istennek. Nem magának tulajdonítja, nem azt mondja azért van gazdagságom, mert szerencsés voltam, jókor voltam jó helyen... Azért vagyok ilyen gazdag, mert ügyeskedtem. Azt mondja: Isten velem volt. Mert minden, amit elértünk, nem a mi érdemünk, hanem Istennek az áldása.

Végül: „Építs oltárt annak az Istennek, aki megjelent neked Bételben”. Megint nagy tanítás ebből az igéből az, hogy miért mondja Isten, hogy építs oltárt annak az Istennek, aki megjelent neked Bételben? Ez azért érdekes, mert Jákób Szukkótban is épített oltárt, és ráírta: Izráel Istene. Isten azt mondja: építs oltárt amaz Istennek, aki megjelent neked Bételben. Mintha a szukkóti oltárt Isten figyelmen kívül hagyná. Isten azt mondja: csak azt az oltárt, amit Bételben építettél.

Mire emlékezteti Isten ezzel Jákóbot? Arra, hogy Bételben úgy épített oltárt, hogy semmije nem volt. Szukkótban meg úgy, hogy meggazdagodott. Jákóbnak Bételben semmije nincs. Mit tesz a feje alá? Egy követ tesz a feje alá, mert otthonról semmije nincs. Isten erre akarja figyelmeztetni Jákóbot. Emlékezzél Jákób, semmid nem volt, amikor Bételben oltárt építettél. Isten emlékeztetni akarja Jákóbot arra, hogy az ember semmit nem tud adni az Istennek, hanem Isten akar neki adni valamit. Emlékezteti arra, hogy nem te tudsz oltárt építeni, áldozatot hozni Istenért, hanem Isten hoz áldozatot érted, amikor semmid nincs. A kegyelem Urához így jöhet az ember.

Hogy énekeljük a 458. énekben? Jövök semmit nem hozva. Meztelen, hogy felruházz. Árván, bízva, hogy megszánsz. — Nem úgy van, hogy jövök mindennel, és Isten majd rám néz, majd megáld. Hanem jövök így: semmit nem hozva. Nem tudok semmit tenni az üdvösségemért, az örökéletért, a bocsánatért. De ha már így jövök, abban már benne van a bűnbánat. Ha valaki úgy jön, hogy meztelen... Ezt lelki értelemben vegyük most. Előtte leplezetlenek és mezítelenek mindenek. Uram, te mindent átlátsz. Nem lehet itt beöltöznöm az én önigazságom szép, divatos ruhába. A te szemeid előtt meztelen vagyok. Ez a bűnbánat.

Isten ide akarja vinni Jákóbot. Emlékezz csak: egy kő volt a fejed alatt a párna, hogy ki vagy, mi vagy. Törj össze! Én legyek a te Istened egyedül.

Ettől kezdve már tudjuk, hogy nem mi készítünk oltárt Istennek, hanem a terített úrasztala is arról beszél, hogy Isten készít oltárt nekünk. Mégpedig olyan oltárt, amire az van írva: Golgota. Amire azt írták: Jesus Nazarenus Rex Judeorum — Názáreti Jézus, a zsidók királya. Neked már nem kell oltárt építeni, Isten megépítette az oltárt. Neked oda kell borulni ma, és hálás szívvel azt mondani: „Itt van szívem. Neked adom, Uram. Neked, ki alkotád.” Ezt cselekedje Isten Szentlelke velünk.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy könyörülő vagy, és irgalmas. Késedelmes a haragra, és nagy kegyelmű. Ennek fényében hadd lássuk meg a mi hitványságunkat, bűneinket, amelyek ránk-ránk nehezedenek. Régi emlékek súlya alatt is nyögni tudnánk, Urunk, ha nem néznénk Jézusra, a hitnek szerzőjére és bevégezőjére.

Bocsásd meg, Urunk, hogy oly sokszor kérleltél, hogy hányjuk el az idegen isteneket, ne fussunk se előled, se ember elől. Rendezzük azt, amit rendezni kell. Ne csak a találkozás könnyei folyjanak, mint Jákób és Ézsau között, hanem a bűnbánat könnyei, mint a korinthusiaknak, meg sokaknak. Azt mondja az Írás, hogy megtérésre szomorodtak meg, bűnbánatra. Segíts öltözködni, Urunk. Jó lenne, ha ez a templom most átválna öltözővé, ahol le lehetne vetni a rossz ruhát, és felvenni a szépet, az újat, a tisztát, a fehéret, amelyek a szentek igazságos cselekedetei.

Köszönjük, hogy ez azért lehetséges, mert a te szent véred bűnt befedez, tisztára mossa ruhánk. Engedd, hogy bizalmunkat ebbe vessük, és reményünk csak te legyél – ahogy az énekíró kérte és írta.

Áldj meg minket ilyen lelkülettel, hittel és bocsánattal, Urunk.

Ámen.

295. dicséret

The musical score is written on seven staves in G major (one sharp) and 4/4 time. The lyrics are in Hungarian. The melody is simple and hymn-like, with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature of 4/4. The lyrics are: Jé- zu- som, ki ár- va lel- kem / Kár- ho- zat- tól óv- tál en- gem, / Meg- vál- tot- tad vé- red- del, / Bű- nös szi- vem ó vedd el! / Add, hogy né- ked meg- há- lál- jam. / Hogy nem hágy- tál a ha- lál- ban, / S meg- mu- tat- tad: bár- mit adj, / Én ol- tal- mam csak te vagy.

2. Jézus, benned bízva-bízom, Elpusztulnom ó ne hagyj! :/: Te, ki bűnön, poklon, siron Egyedűli győztes vagy: Gyöngye hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem Láthat majd fenn, ó, Uram, Mindörökké boldogan.